

[Energiministeren]

der frem. Vi støtter naturligvis i disse år udviklingen på disse felter – for bl.a. at prøve, hvor langt udviklingen med rimelighed kan gå, hvor langt der er bærekraft i disse ting – og om det er der jo meget stor enighed. Man har så skitseret en målsætning, som jeg må sige nok er temmelig ambitiøs, men det må vise sig, hvad der i de kommende år er basis for, både med hensyn til den tekniske udvikling og med hensyn til den økonomiske baggrund.

Det er i øvrigt ting, som vi hvert år diskuterer her i folketinget, og det forudser jeg at vi kommer til igen i forbindelse med de årlige finanslove, hvor spørgsmålet om støttens størrelse bliver afvejet, og her ved vi, at der er forskellige syn på, hvilken satsning der bør gøres, men vi har jo hidtil været i stand til at opnå forståelse omkring de beløb, som det er rigtigt at anvende.

Det var egentlig, hvad jeg gerne ville sige ved denne lejlighed, og så vil jeg udtrykke ønsket om, at vi ved førstkommande lejlighed, når de fornødne redegørelser foreligger, kan få en mere dybtgående og god diskussion om det grundlæggende problem, som er rejst.

Riishøj (SF):

Der er jo blevet sagt mange ting under debatten. Det mest interessante er jo, som i så mange andre sammenhænge, det radikale venstres holdning. Til fru Lone Dybkjær vil jeg sige, at vi kan vurdere behovet for denne debat forskelligt. Vi mener ganske afgjort, at statsministeren gav nogle åbninger, gav nogle signaler under valgkampen, som det ikke kan tage årevis at få uddybet. De er dog så vidtgående, at folketinget og befolkningen må have en nærmere besked, men debatten i dag har vist, at det giver statsministeren ikke.

Vi håber, som fru Lone Dybkjær, meget, at vi på et tidspunkt kan få vedtaget en dagsorden af den karakter, som hun læste op. Vi tror, det er et spørgsmål om tid, før fornufte sejrer.

Men så kommer vi til selve dagsordenen, og her håber jeg ikke, at vi skal tolke fru Lone Dybkjærs holdning sådan, at den ikke pålægger regeringen noget som helst. Der står – sådan opfatter vi altså dagsordenen – at man skal satse mere systematisk på udbygning af vedvarende energi som minimum til

Energiplan 81. Det tolker vi altså ikke i forhold til så mange andre dagsordener, der vedtages her, som sådan set indholdsløst. Vi skal satse mere systematisk på det, og det skal være mindst til målsætning Energiplan 81. Det må vi holde fast i, det står ganske klart i dagsordenen.

Der står også, at man skal gøre en aktiv indsats. Det skulle udenrigsministeren også i forbindelse med raketdagsordenen. Jeg håber ikke, at den aktive indsats bliver af en karakter som i raketsagen. Men når der står »en aktiv indsats«, synes jeg nu heller ikke, at det er indholdsløst.

Så er der punktet om, at man skal styrke D.O.N.G. og naturgasselskabernes bestræbelser for at afsætte gassen, og det er væsentligt, at vi i folketinget er enige om det. Det kan godt tænkes, at det vil regeringen også, det håber vi stærkt, selv om man kan have sine tvivl, men det går vi da ud fra, når man vedtager dagsordenen. Vi synes altså ikke, at den ikke siger noget som helst. Den giver et signal om, at der skal ændres kurs, sådan opfatter vi den dagsorden. Den siger »mere«, og den siger »aktiv«. Vi læser dagsordenen på den måde.

Så har der jo været fremsat andre ting omkring atomkraften; nogle af dem må jo vente. Forespørgslen her tager udgangspunkt i statsministerens udtalelser. Det er rigtigt, at vi får flere debatter om dette spørgsmål senere, men hr. Svend Erik Hovmand var jo inde på nogle interessante ting om disse religiøse mennesker. Nu har venstre jo en minister, der har engageret sig dybt i religionen i det sidste halve år, men jeg vil da godt have nærmere besked af hr. Svend Erik Hovmand om, hvad der er religiøst f.eks. i alternativ energiplan 83. Hvad er det, der er det urealistiske og religiøse i den?

Hr. Tinning var inde på DtH-Demosprojektet omkring elbeparelser. Er det religiøst? Hvad er religiøst helt præcist i det? Hvorfor kan det ikke realiseres? Det ville vi nu gerne have hr. Svend Erik Hovmand til at forklare. Ordet religion kan jo tolkes meget forskelligt, men religion og følelser behøver jo ikke at være noget vidtløftigt, og det er de rapporter i hvert fald ikke.

Der skal ikke være tvivl om, at vi som sagt håber, at dette er et første skridt henimod en dagsorden, der endeligt opgiver atomkraften. Vi håber også, det bliver realiteter. Vi skal